

ENZO FRANCHINI

DE CE TREBUIE SĂ SE SPOVEDEASCĂ COPIII?

ÎNDRUMĂTOR SISTEMATIC PENTRU PĂRINȚI

Prima ediție: februarie 1995
Retipărit: februarie 1998, februarie 2000

Centrul editorial dehonian
Via Nosadella 6 - 40123 Bologna

Traducere și adaptare: **Pr. Olimpiu Todorean**
Parohia Greco-Catolică “Sfântul Gheorghe”, Oradea, 2004

Fotocopiarea și multiplicarea în scopul vânzării este interzisă

NU-L LĂSA SINGUR

Copilul dumneavoastră urmează să facă prima spovadă și Împărtășania solemnă. Acestui eveniment, el îi acordă o importanță deosebită. E foarte greu să apreciezi greutatea (importanța) pe care acest act de responsabilitate personală o are în ochii lui. Copilul s-ar simți jignit dacă părinții nu ar acorda o importanță la fel de mare acestui eveniment din viața lui și l-ar lăsa singur.

Poate că unul dintre părinți nu este un credincios practicant. Acesta nu este un motiv pentru a nu fi alături de copilul său la un eveniment atât de important din viața lui.

Nu există un motiv mai bun să lași copilul să gândească pentru sine însuși decât de a se implica în lucrarea ce trebuie să o facă anul acesta.

Dacă îl încurajați să meargă duminica la Liturghie, să participe la orele de religie, să facă pregătirea pentru prima spovadă, acum trebuie să fiți coerenți și în fața acestui pas decisiv.

În această broșură vă oferim câteva reflexii asupra a ceea ce îi revine copilului, dumneavoastră părinților, profesorilor de religie, confesorului. Claritatea rolurilor presupune ca dumneavoastră să vă achitați cu brio de propriul rol.

Poate fi în ajutorul dumneavoastră pentru a nu vă ascunde, pentru a nu fi liniștit în conștiință, lăsând ca totul să fie făcut de profesori și preot, cu atât mai mult cu cât lucrurile care vă revin de făcut sunt simple și ușoare.

Și
educația
laică trebuie
să influențeze
sensibilitatea
religioasă a
copiilor.
Copilul
nu poate
trece
prin lume
fără a vedea
răul care este
în jurul său.
A reprima
întrebările sale
legate de morală
e mai mult
decât reprimarea
problemelor sale
sexuale.

**Nu-l
„lăsa liber”, ci
„fă-l liber”:
aceasta e tema
fundamentală
a moralei.
Cu o creștere
„sălbatică”
în educație
nu se naște
nimic
autentic.
Omul este
„artă”, nu
„natură”.
Și, în primii
ani de viață,
omul nu este
artist de unul singur.
E nevoie
ca părinții și
educatorii
să le fie modele.
Dacă nu,
își caută singuri
o „gașcă”
cu ale cărei
reguli să se
conformeze.**

4

CREEAZĂ-I O CONȘTIINȚĂ

Biserica insistă asupra faptului că și copiii pot să răspundă chemării lui Dumnezeu. Și lor le stă în putință să descopere misterele sacre ale euharistiei și ale spovedaniei. Nu este adevărat ca până în momentul în care copiii cresc ei trebuie lăsați fără să li se administreze aceste sacrameinte. Au dreptul de a nu fi excluși. Nu este nici un lucru pe care Dumnezeu să nu vrea să-l împărtășească cu ei. Deci, noi nu trebuie să-i smulgem din brațele lui Dumnezeu. A spune „se vor gândi la

acest lucru când vor fi mari” înseamnă a-l priva pe Dumnezeu și pe copii de niște experiențe importante.

Dar Biserica știe că un copil poate face orice (în această privință), doar dacă este ajutat de părinți. Biserica nu ar admite ca cei prea mici să participe la sacrameinte de unul singur, pentru că este normal ca cel mic să facă primii pași dus de mână. Regula generală este „Doar însoțiți!”

La educația celor mici contribuie și dascălii. Dar dascălii, în general, tratează mai mult probleme teoretice. Este de datoria părinților să le arate copiilor cum să iasă din încurcătură. Tata și mama - ca nimeni altcineva - sunt providența lui Dumnezeu pentru copil.

Este o problemă care, mai mult decât orice, îl neliniștește chiar și pe cel mai inocent copil, o problemă mult mai mare decât educația sexuală: *problema răului*. A-i nega unui copil orientarea de a hotărî ce e bine și ce e rău este o responsabilitate cu numeroase consecințe.

Iată întrebarea care se pune: *Cum să-l ajutăm pe copil să-și creeze o conștiință?*

Tu și Spiritul Sfânt aveți datoria de a face acest lucru. Demnitatea copilului este mare, nu este mai puțin mare decât demnitatea ta, chiar dacă la început s-ar tinde să i se diminueze copilului demnitatea.

J U D E C Ă Ţ I

**nu
este
adevărat...**

1) Prejudecata inocenței

Nu este adevărat faptul că un copil se naște bun și devine rău pe măsură ce crește. Și copiii, de mici chiar, sunt capabili de răutate și cruzime. Comandă, umilesc, sunt în stare să-i exploateze pe toți cei din casă. De obicei se vorbește mult prea mult de bine despre copii și mult prea de rău despre adulți.

Și ca adult, copilul vostru va fi mai bun decât se va vorbi despre el, indiferent de drumul pe care îl va urma.

2) Prejudecata conform căruia vina aparține educației

Nu este adevărat că o educație bună dă întotdeauna roade bune și crescând, copilul are diferite probleme și vina este întotdeauna a mamei. Se crede că educația este o știință și cei care contribuie la ea cu lucruri bune vor culege întotdeauna roadele așteptate. Cu părere de rău, nu este așa. La mijloc se află și libertatea copilului. Și libertatea nu constă doar în puterea de a face ce vrei, ci în voința de a decide ceea ce s-a înțeles prin a fi bun.

3) Nu trebuie să taci (să-i ascunzi) în fața răului din lume

Nu este bine să-ți crești copilul ascunzându-i răul care există în lume. El trebuie să înțeleagă că și din lucrurile mai puțin bune are de învățat. Vă va fi recunoscător pentru acest lucru. De fapt el este îngrijorat (mai mult decât va mărturisește) de lucrurile urâte și rele care îl înconjoară. Va fi o zi mare cea în care îl veți face să înțeleagă că răul poate fi transformat în bine și păcatul poate fi iertat.

4) Nu trebuie să taci (să-i ascunzi) în fața răului care există în copil

Nu este adevărat că trebuie întotdeauna să laudăm copilul și niciodată să-l acuzăm. Dacă îl veți face să creadă că voi vedeți în el întotdeauna un micuț drăguț și bun, va veni momentul când el va dezamăgi și atunci se va simți obligat să exagereze cu privire la micile sale drame, va trăi în rușine secretă de a nu fi cum toți se așteaptă de la el și va învăța să se ascundă.

**CARE ESTE CEA MAI IMPORTANTĂ
CONVINGERE MORALĂ PE CARE
TREBUIE SĂ I-O TRANSMITEȚI
COPILULUI?**

**FACEȚI-L SĂ ÎNȚELEAGĂ CĂ NOI NU ÎL IUBIM PENTRU CĂ ESTE BUN, CI
PENTRU CĂ ÎNVĂȚĂ, ÎNCET, ÎNCET, SĂ DEVINĂ BUN. ASIGURAȚI-L CĂ ÎI
SUNTEȚI ALĂTURI ȘI ATUNCI CÂND ÎI ESTE GREU SĂ MEARGĂ PE DRUMUL
CEL DREPT. SĂ TERMINĂM CU MORALA
PRIMULUI DIN CLASĂ!**

P R E J U D E C Ă Ț I

1) Are dreptul la o educație etică

Chiar și copilul foarte mic, și cu atât mai mult cel mai mărișor are nevoie de orientări etice. Are dreptul să judece ce e bine și ce e rău. Nu este uman să îl constrângi să-și hotărască singur conduita sa. Poate nu va fi de acord cu învățăturile pe care le-a primit. Dar este foarte important să i se fi dat. Se spune că nu trebuie să se creeze tabu-uri, că este suficient să-l protejezi de pericole externe, pentru că la problemele interne intervine libertatea sa. Nu-l lăsa singur acolo unde este mai greu.

2) Nu-l trata ca pe un timorat

Încă de la început, în felul său, copilul înțelege tot ceea ce este necesar pentru viața sa.

Nu toți sunt dotați în mod egal. Poate unul nu are înclinații pentru muzică sau pentru matematică. Dar, dintr-o dată, este în stare să observe frumosul și urâtul, binele și răul. Nu-l tratați ca pe un copil mic, fără să-i vorbiți despre valorile morale. Dacă la timpul potrivit, cu toată responsabilitatea, nu antrenezi sensibilitatea morală, va fi incapabil să se dezvolte moral.

3) Morala este deja religie

Sensul moral este strâns legat de cel religios. Nu societatea sau părinții creează morala ca un sistem de comportamente importante în relația cu aproapele. Datoria morală face parte din misterul care ne înconjoară și astfel o percepe și copilul. Sensul acestui mister nu poate fi învățat, dar poate fi valorizat și încurajat (în rest, nici o genialitate nu poate fi învățată, nici muzica, nici poezia. Dar pot fi ajutate să se dezvolte).

4) Părintele necredincios transmite morala

Evident că și un părinte nepracticant este în măsură să perceapă misterul; sau se poate spune că nepracticantului îi lipsește sensibilitatea potrivită pentru a percepe cum stau lucrurile care fac trimitere dincolo de lumea aceasta?

Deci și laicul nepracticant trebuie să coopereze – fără a-și contrazice propriile convingeri – la educația religioasă a copilului său. Și nepracticantul trebuie să participe și să fie responsabil de educația religioasă a copilului său, nu doar să-l lase să meargă la biserică.

***dar
este
adevărat...***

7

**CE S-A ÎNVĂȚAT,
DACĂ NU
S-A ÎNVĂȚAT
CUM SĂ IEȘI
DIN RĂU?
LA CE SE
REDUCE
EDUCAȚIA
CARE NU PREVEDE
GREȘEALA ȘI
MODUL
DE A O CORECTA?
ESTE MAI BUN
CEL CARE ȘTIE
SĂ RECUPEREZE
DECÂT CEL CARE
ȘTIE DOAR SĂ SE
APERERE...**

**RESPECTUL NU ÎNSEAMNĂ ABSENȚĂ.
LIBERTATEA NU ESTE
INDIFERENȚĂ. ESTE NEVOIE
DE SOLIDARIZARE
CU CEL CARE ESTE SLAB.
ȘI DE MULTE ORI TOLERANȚA
ÎNSEAMNĂ INDIFERENȚĂ.**

NU FACETI PE FARISEUL

Gata cu televizorul care convinge copilul că lumea este plină de rău!

Tu nu-l educa în acel subțire rasism pentru care cei care fac delikte sunt mereu alții, răii, cei care sunt vagabonzi, cei de care trebuie să te ferești. Nu-l face pe copilul tău să creadă că este diferit, că este mai bun.

Cel puțin creștinismul ne învață că toți suntem expuși la risc, legați de răufăcători printr-o solidaritate care ne expune pe toți la aceeași condamnare. A cui este vina că izbucnesc războaiele?

Cine este responsabil de foamea lumii? Este adevărat sau nu că egoismul și consumismul fac casă bună, lucru pentru care nimeni nu este vinovat? „Toți suferim. Cine dintre noi este fără de păcat? Cine poate spune: eu nu am nevoie să fiu iertat?”

Din această convingere nu trebuie să se nască deziluzia sau supărarea agresivă față de societate și față de noi

înșine. A acuza lumea de păcat este un mod de a înrăutăți lucrurile.

Catehismul interoghează copilul cu o întrebare simplă: „Este drept să lupți împotriva răului făcând un alt rău? Isus nu a făcut așa...”.

O reacție sănătoasă la răul care este în lume și în noi reiese din convingeri care trebuie să vină spontan celui credincios:

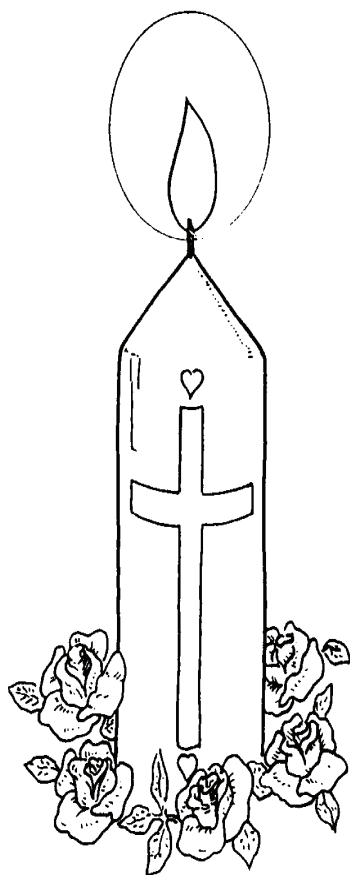
9

Și totuși suntem iubiți

Dumnezeu ne iubește la fel, chiar dacă suntem păcătoși. „Fundamentul oricărei creșteri umane și creștine este convingerea profundă că Dumnezeu Tatăl ne iubește gratuit”, chiar dacă nu merităm. La rândul nostru, nu trebuie să ne educăm spre sentimente răzbunătoare, nici împotriva altora, nici împotriva noastră.

Începe tu să umbli

Soluția problemei răului nu stă în voința de a-l îndepărta fără milos-tivire. Ea constă în a lucra cu calm, puțin câte puțin, începând cu noi. Cine experimentează chiar și un pas mic, dar personal, pe calea binelui, reușește să facă să crească lumea mai mult decât cei care se mulțumesc doar să o critice. „Întoarcerea de la păcat și cererea de iertare sunt atitudini constante în viața creștinilor (...) Este important a educa pe cei mici (...) să aibă atitudini de încredere pentru ca legea și dreptatea să nu-i sperie și să nu se nască sentimente de descurajare și neliniște.

10

CUM SE ÎNFRUNTĂ RĂUL CARE ESTE ÎN NOI? ESTE INUTIL SĂ ÎNCERCI Ă-L ELIMINA, Ă-L „JUSTIȚIA”.

REPRESIUNEA UCIDE MAI ÎNTÂI OMUL ȘI NU RĂUL CARE ESTE ÎN OM.

IDEEA CREȘTINĂ ESTE DE A SCOATE BINELE LA SUPRAFAȚĂ, DE Ă-L RECICLA, DE Ă-L „CONVERTI”.

A pleca de la iertare

În timp ce purcedem încet înspre bunăstare, este nevoie să avem prezente în fața ochilor virtuțile. În loc să căutăm să facem dreptate cu orice preț împotriva celor răi, este nevoie să ne obișnuim a-i ierta. Prejudicata comună este ca mai înainte să se facă dreptate și abia apoi se iartă. Judecata creștină este ca mai înainte să vină iertarea și apoi dreptatea. „În lume este nevoie de multă pocăință și iertare. Isus spune: Se face sărbătoare în Cer pentru un păcătos care se pocăiește”.

Atenție maximă

Aceste gânduri au fost doar schițate, fiind premise pentru orientare, pentru a se citi cu atenție următoarele pagini explicative. Sunt în același timp suficiente pentru a ne pune pe drumul cel drept, pentru a înțelege ceea ce Biserica face atunci când - sub comanda lui Isus - iartă păcatul în Taina Pocăinței.

Am văzut un grup de copii din clasele I-IV separați de clasa lor, în timp ce restul colegilor erau ocupați cu vizionarea unor picturi dintr-o biserică. Spre surprinderea mea, ei mi-au spus râzând că sunt măgarii clasei. Învățătoarea i-ar fi dus și pe ei în tura a doua.

Mi s-a părut normal să protestez împotriva învățătoarei. Mi se părea crudă luciditatea cu care ei înșiși și-au acuzat propriile limite. Nu era vina învățătoarei dacă i-a făcut să se resemneze și să accepte acest lucru? Dar învățătoarea mi-a răspuns în scris așa:

11

**APĂRAREA
CUVÂNTULUI
„MĂGAR”
ÎN CLASELE I-IV**

O ISTORIE EXEMPLARĂ

(Sau dreptul la mediocritate)

Nu se poate conta pe norocul de a trece nedemn și neștiutor prin propriile limite și deficiențe. Ceea ce o persoană nu știe să facă sau să fie (și alții știu) mai înainte sau mai târziu îți sare în ochi, evidențiat de fapte sau subliniat de cineva.

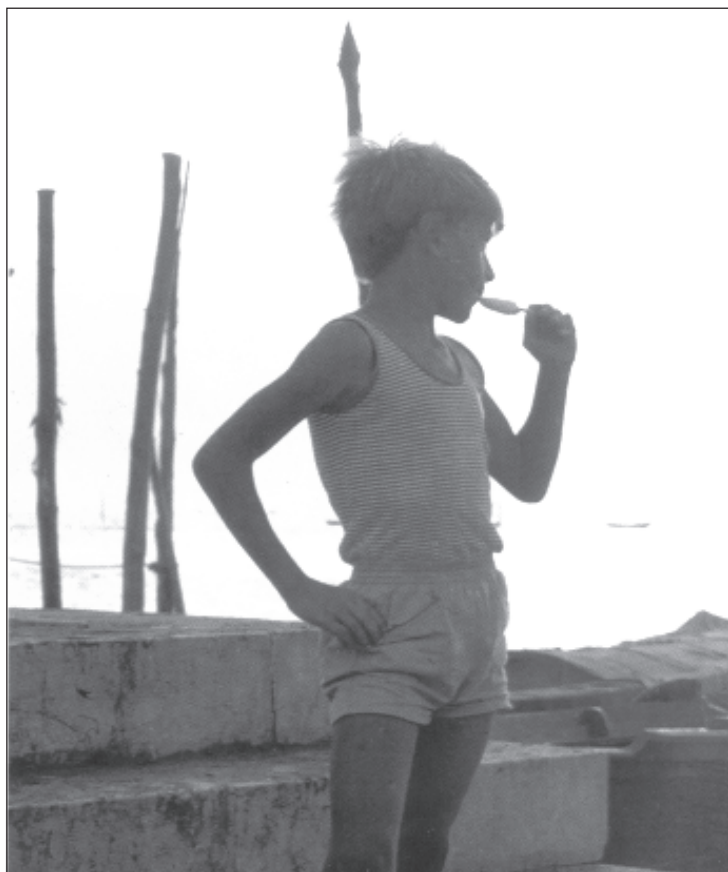
Câți copii nu vedem în clasele I-IV care „credeau” (și nimeni nu le-a dat motiv să nu creadă) că sunt foarte buni la școală și apoi, în clasele superioare sunt amărâți, pentru că au fost lăsați corigenți. Câți copii nu „credeau” că sunt capabili și apoi, deveniți adulți, au fost distruși de deziluzie descoperindu-se banali sau vulgari.

Iată de ce trebuie să intervină cei care - din caritate sau plătiți - le dezvăluie marele secret: „Trebuie să te accepți așa cum ești, nu înconjurându-te cu false imagini despre tine”.

Dar „revelațiile” atacă mai puțin; este mai bine să crești cu o idee decât să te întâlnești cu ea atunci când ești mare și nu o vei putea digera.

Este greșit a iluziona copiii că sunt cu toții capabili și buni, în act sau în potență, la fel cum este greșit a-i învinui sau a-i șantaja.

Unicul lucru care îl au toți și, în același timp, este valoarea intrinsecă, ce nu are de a face cu faptul că ești capabil sau bun, nici în act, nici în potență.

12

SCRISOARE PE CARE AM PREZENTAT-O ARE MULTE ÎNVĂȚĂMINTE.

DAR AM CITIT-O ACUM PENTRU A EXTRAGE O MORALĂ UTILĂ PENTRU DISCURSUL NOSTRU.

ACUM NE INTERESEAZĂ SĂ SPUNEM MICULUI OM, CĂ ESTE BENEFIC, MAI MULT DECÂT ÎNVINOVĂȚITOR, CĂ SUNT IDEALURI, SPRE CARE EL SE ÎNDREAPTĂ PAS CU PAS, CE NU ÎNTOTDEAUNEA SE VOR PUTEA REALIZA.

DAR CU TOATE ACESTEA DUMNEZEU ȘI NOI ÎNȘINE ÎL IUBIM ȘI ÎL VOM IUBI LA FEL.

Vom recunoaște egalitatea valorii lor atunci când îi tratăm în mod diferit plecând de la cererile lor, de la realitatea lor, de la posibilitățile noastre. Îi vom face să se simtă liberi înaintea lor înșiși și a altora, atunci când îi vom face capabili să se definească și să fie definiți pozitiv sau negativ, fără ca aceasta să altereze conștientizarea valorii lor ontologice.

Dacă îi spun unui copil că trebuie să se implice mai mult pentru a ajunge la nivele care sunt superioare inteligenței sale, atunci îl ajut să se autodepășească.

Dacă îi spun că inteligența sa este mai modestă decât a altuia, și îl pun în contact verbal cu realitatea sa, care este personală și este „așa”, atunci îl ajut să se consolideze.

Am citat inteligența pentru că este cel mai mare idol pe care îl facem să strălucească în fața copiilor. Dar este necesar să-i explicăm copilului că unul este mai simpatice și altul nu, că unul este mai frumos și altul nu, că unul este mai generos iar altul nu, etc.

Și atunci? Este vital a-i învăța pe copii că ei valorează independent de succesele și virtuțile lor și cu atât mai mult de insuccesele și viciile lor. De aceea și unii și alții trebuie să cunoască aceste lucruri pentru a nu apuca pe căi greșite, și nu pentru a se decide dacă să trăiască sau nu merită să trăiască.

Eu iau salariu pentru că-i învăț să citească, să scrie, să calculeze și să accepte să fie luați drept „măgari”.

ELIBERAȚI-L DE TEAMĂ

Pedagogia modernă recomandă cu insistență să nu învinuim copilul.

Se învinovățește atunci când se aruncă asupra lui greutăți pe care nu reușește nici măcar să le înțeleagă, dar să le și poarte....

El are dreptul la fericire. Deci, are dreptul să aibă încrederea în sine însuși.

Din instinct, din naștere, se simte a fi în debit cu toți cei care sunt mai puternici decât el. Este mereu convins că cine strică plătește și va avea întotdeauna teama de a fi stricat ceva.

Și taina spovedaniei poate deveni ocazie pentru a admite – chiar în fața lui Dumnezeu – că este un copil căruia trebuie să i se reproșeze mereu.

Catehismul împărtășește aceste preocupări. În primul ghid pe care episcopii îl pun în mâna părinților se afirmă: „Normele de viață creștină pe care părinții și educatorii le propun copiilor sunt eliberatorii, nu represive și inhibitorii”. Și în avertizările pentru formarea conștiinței micuțului: „Copiii au nevoie de un ambient de înțelegere și de iertare. Și pentru ei este dureros să recunoască că nu știu să facă binele așa cum ar voi”.

Dacă ideea despre Dumnezeu se asimilează cu ideea unui examinator care vrea numai să găsească punctele slabe, este ușor să prevedem că, în timp, micuțul nostru va avea tendința a nu mai merge la spovedanie. Nu trebuie să se trăiască mereu sub examen.

Să-i învățăm indiferența?

Sunt unii care cred că trebuie tăiat la rădăcină, reducând la nimic educația morală. Ei spun: învață pe copiii tăi care sunt legile sociale, fă-i să înțeleagă că, dacă le acceptă, va fi bine primit, dacă nu, va fi marginalizat, exclus. Dă-i totul pentru ca să plece în viață cu toate dotările: sănătate, școală,

sport. Când ai făcut toate acestea, nu mai interveni asupra vieții sale interioare. Dacă nu va fi blocat de violențe exterioare, el va ști foarte bine ce trebuie să facă și oricum nu vei fi tu cel care îi vei spune ce să facă. Și totuși sunt munți de chestionare care au demon-strat că, necondus, copilul pierde sensul orientării și tinde imediat a se alătura

unui grup, unei găști care să-l susțină. Acea susținere pe care tu i-ai negat-o, el va încerca, pe riscul său, s-o ia de la altul.

Nu este adevărat că este eliberator a ignora problemele etice: este eliberator a le putea spune pe nume, a ști cum le poți înfrunta, ce trebuie să faci pentru a le rezolva.

Și nu este numai o chestiune de probleme: este importat să-l antrenezi pozitiv să-și dezvolte toate posibilitățile sale de bine. El încearcă să le modeleze, el vrea să i se ofere numai idealuri. Nu se poate trăi doar cu protecția mamei (mămos). Pentru a ieși în larg le este necesar, mai înainte de toate, să știe unde să meargă.

Și poate că aceasta este ambiția lui cea mai profundă.

Pentru ca să nu fie umilit

Nu este propunere pozitivă aceea care creează complexe și învinovățiri în eroul nostru. Ceea ce îl deranjează este de a se simți că nu merită stima noastră. Este acel ton cu care i se dă de înțeles că dezamăgește.

Nu este posibil să-i dai întotdeauna dreptate. Nu este drept să-l lași să creadă că problemele legate de conștiință sunt lucruri de nimic.

Ceea ce trebuie să-i facem pe copii să înțeleagă în profunzime este că nu există nimic ireparabil, că până și greșelile lor pot servi la ceva. Nu este nimic altceva mai important de învățat decât demnitatea, în pofida insuccesului, seninătatea, chiar și atunci când se găsește în greșeală.

Și tu ai puține lucruri prețioase să-i oferi, de aceea continuă să-l stimezi, chiar și atunci când greșește. Această stimă nu dă greș niciodată,

cum, în schimb falimentează, mai repede sau mai târziu, prezumțiile de a voi să fie mai bun decât poate fi el în realitate.

O stimă ca și aceasta nu se învață punând copilul să fie atent și obligat să asculte un discurs cu privire la demnitatea umană chiar în sărăcie.

Zi de zi, în orice ocazie, când împărtășești cu fiul tău micile sale înfrângeri, trebuie să demonstrezi că nu ești mânios pe el, că știi să-l iubești cu toate ceea ce a făcut. Aceasta este verticalitatea iertării.

El își dă seama imediat dacă ai fost sincer în a-l accepta așa cum este făcut și pentru el aceasta este o avere: „Copiii ajung să aibă încredere în ei înșiși prin stima pe care alții o au față de ei”, învață ghidul oficial al educării creștine.

Nimeni în afară de tine

Această acceptare copilul o primește în familia sa. Nimeni altcineva nu poate să i-o dea.

Nici pregătirea pentru prima spovedanie, nici măcar sacramentul în sine însuși nu pot să-l facă pe copil să înțeleagă cu adevărat ce înseamnă iertarea și solidaritatea, fără aportul familial.

Pe un convertit adult, Biserica poate să-l învețe ce înseamnă că Dumnezeu scoate binele și din păcatul de care s-a pocăit. Pentru un copil această afirmație este aridă, dacă nu a experimentat-o până acum.

Ar fi de nefolos să se admită copilul la prima spovedanie dacă, înaintea acceptării sale de către Dumnezeu, el nu a perceput că este pentru tine un dar prețios. Numai în baza acestei certitudini (o spune de multe ori catehismul) va ști să aprecieze un lucru prețios care îl va învăța pe de rost: și atunci când facem păcate, „Tatăl nostru va continua să ne iubească”.

**Acuzarea
nu servește.
Scuzarea
nu servește.
Ideală
este
iertarea
care
constă
în
cunoașterea
de a fi răi
(noi și alții)
și
în a iubi,
cu toate
acestea.
Așa cum
face Dumnezeu:
„Și atunci
când
nu suntem
buni,
nu ne
abandonează
niciodată”.**

DAR CARE SUNT PĂCATELE SALE?

Mai există speranța că cele Zece Porunci nu sunt luate ca și o listă de păcate de care trebuie să dai seamă unui Dumnezeu care nu acceptă derogări.

Catehismul le prezintă ca zece frumuseți la fel ca alte idealuri care dau justa valoare a vieții.

În practică ne este „comandat” să ne recunoaștem ca fii ai lui Dumnezeu; să facem sărbătoare cu Dumnezeu în zilele de el consacrate; să fim recunoscători părinților; să credem în pace; să ne folosim de sexualitate pentru a ne exprima iubirea, și nu din egoism; să fim sinceri în opiniile noastre: să fim liberi în raport cu banii; să creștem în serviciul aproapelui și al societății. Se pune deci pozitivul (potrivit semnificație textului biblic) în locul a ceea ce, la o primă citire, poruncile sunt exprimate sub forma de interdicere.

Preocuparea catehetică de a depăși legalismul și de a promova pozitivitatea este subliniată și de faptul că cele zece porunci sunt explicate în lumina fericirilor evanghelice.

La urma urmei, Evanghelia spune: fiți perfecți în caritate așa cum perfect este Dumnezeu.

16

Păcatul nu stă în încălcare

Poate copilului îi va fi greu să înțeleagă formula: „Atunci când nu vrem să iubim pe Dumnezeu mai mult decât orice lucru și mai mult decât pe noi înșine, atunci păcătuim”.

Păcatul poate fi grav sau ușor. Profesorul de religie îl învață pe copil că păcatul este grav „când se rupe prietenia cu Dumnezeu și cu frații”.

Revine profesorului sarcina să explice ce înseamnă aceste afirmații atât de simple și angajatoare.

Ceea ce este important este ca, încă de la prima reflexie asupra păcatului, copilul să înțeleagă că nu vom fi judecați după lege, ci după iubire.

Reversul iubirii

Este inutil un discurs vag despre iubire, discurs ce nu este capabil să spună nimic concret asupra transformării ce intervine în viața celui care iubește.

Nu trebuie așteptată iubirea așa cum se așteaptă ploaia sau timpul frumos. Și copilul va putea înțelege (nu fără ajutorul tău!) că nu devine capabil de iubire numai lăsat fiind să crească, așteptând să guste fructele ce apar spontan. Iubirea nu este o plantă sălbatică, nu crește singură. Este nevoie să fie îngrijită, nu mai puțin decât se îngrijește inteligența sau voința. Spontan crește doar egoismul, adică reversul iubirii. Nu avea rețineri în a-i spune că există doar un singur lucru care te face cu adevărat să te simți rău, și acesta este egoismul. Dar, și aici, nu vorbi la modul general. Nu există nimic mai demoralizator decât să auzi că se spune, așa în general fără circumstanțe atenuante: „Ești un egoist!”. Oricine - și un adult - poate să încerce să se corecteze atunci când i se indică erorile concrete. Dar în fața unor acuze generale nu se poate ajunge la altceva decât să fii deprimat.

În particular, copilul, când i se va reproșa că este egoist, fără alte explicații, va înțelege un singur lucru: că el nu-ți place. Și se răzvrătește.

Nu era atât de greșit

Încearcă să-i demonstrezi concret ce înseamnă închiderea în fața iubirii lui Dumnezeu și a aproapelui.

Nu era atât de greșită faimoasa listă a păcatelor (atunci când îți scriai păcatele pe hârtie pentru a nu le uita).

Dar este bine a se ști ce trebuie trecut în ea.

Educarea morală a fiului tău se va face potrivit capacității de responsabilizare graduală în fața lui Dumnezeu, a altora, față de sine însuși, indicându-i despre ce este el în măsură să se întrebe.

Propunem aici un fel de examen de conștiință ce poate fi util atunci când tu vei voi să-l ajuți în a se pregăti pentru prima spovedanie.

În același timp aceste întrebări îți pot servi pentru a înțelege cum ar fi util a-l pune pe copil înaintea unor întrebări precise:

- **Iubești lucrurile comode? Este pentru tine comod să lași la o parte rugăciunile, nu vrei să-ți faci temele, ești neascultător?**
- **Vrei mereu să învingi? Vrei mereu să fii cel mai bun?**
- **Te descurajezi în fața dificultăților? Plângi din nimic? Îți este teamă că ți s-ar putea face glume proaste?**
- **Ești rău cu alții? Ai vreun coleg pe care nu-l suporti? Ai râs de cei mai slabi?**
- **Ții foarte mult la lucrurile tale (cărțile tale, jucăriile tale...)?**
- **Atunci când ți se cere ajutorul, te lași rugat?**

Pentru cine nu și-a dat încă seama, „lista” nu face altceva decât să dezvolte așa zisele „vicii capitale”, șase din șapte. În ceea ce-l privește pe al șaptelea...

Vom vorbi despre sex?

Catehismul este extrem de precaut în atingerea acestui subiect al comportamentelor sexuale în care, un copil, nu poate vedea cum pot fi ele grave.

Dar este gravă problema generală a orientării etice pe care el încă de pe acum trebuie să și-o asume gradual, chiar și despre sexualitate. Numai din comoditate o fac acei care se lasă convinși că această pretinsă boală într-un copil va trece și dacă nu te gândești la ea.

În fapt:

- televizorul sugerează copilului suspiciunea și morbiditatea. Nu se poate să privească doar cu candoare scene și simboluri care sunt făcute chiar pentru a stimula maliția, care nu fac să se înțeleagă în mod confuz ceva ce este fatal, periculos, păcătos.

- De aceea este în mod cert utilă educația sexuală. De regulă însă este propusă ca și o simplă corectare a cunoștințelor biologice. Copilul nu va fi satisfăcut. Ceea ce-l interesează nu este să știe ceea ce fac cei mari, cât a se elibera de acea alarmă surdă care, în profund, îl avertizează că este vorba de un teren minat. Că sexualitatea este un lucru ușor, plăcut, nu o spui unui copil. Și atunci când biologic le va fi foarte clar, le va rămâne mereu nerezolvată judecata etică. Și aceasta îi tulbură.

- Nu te teme să-i spui copilului tău că trupul trebuie să servească pentru iubire și nu iubirea pentru corp. Nu va pretinde copilul ca tu să-i dai toate explicațiile posibile. Dar nu va fi liniștit până când nu va înțelege, în modul său, existența unui criteriu pentru distingerea binelui de rău.

- Nu investiga niciodată comportamentele sale private (evident că părintele are dreptul-obligația de a se interesa atunci când suspectează că fiul său riscă abuzuri din partea unor persoane terțe). Nu forța destăinuirile sale. Din partea părinților copilul așteaptă orientări și susținere. Nu este natural ca să te aleagă ca prieten sau confesor (prietenul se alege mereu din afara familiei). Însă răspunde întrebărilor sale și cu o judecată etică. Nu lăsa totul pe seama specialiștilor. Și atunci când răspunzi, nu insista asupra particularităților: ceea ce este important este ca fiul tău să știe că răul în sexualitate nu este sexualitatea, ci și egoismul.

**PRINTR-O EDUCAȚIE
ECHILIBRATĂ ȘI RESPECTUOASĂ
A LEGII LUI DUMNEZEU VA FI
EVITAT CHIAȚ ȘI LA COPII
PERICOLUL CONFORMISMULUI,
AL OPORTUNISMULUI ȘI
AL REFUZULUI
ORICĂREI NORME.
ALTERNATIVA
LA CONFORMISM
ESTE CONȘTIINȚA
ȘI NU RĂZVRĂȚIREA.**

**COPILUL POATE
NU ÎNȚELEGE TOT,
DAR ESTE CAPABIL SĂ SIMTĂ.
NU TOT CEEA CE
ESTE EXPLICAT
ÎN ACESTE PAGINI I
SE VA PUTEA REPETA.
DAR ESTE IMPORTANT
SĂ ÎNȚELEAGĂ CĂ UN SACRAMENT
CUM ESTE POCĂINȚA
ESTE O ACȚIUNE MIRACULOASĂ
ȘI MÂNTUITOARE
A LUI ISUS,
ȘI NU O TEMĂ
PE CARE TREBUIE SĂ O FACĂ ACASĂ.**

DĂRUIREA PĂCATELOR NOASTRE LUI DUMNEZEU

Creștinismul nu este o religie a celor aleși. Nici nu este religia observării, a obligării. A fi creștin înseamnă a ști că ai fost ales de Dumnezeu care vrea să împlinească în noi minunile sale.

Creștinismul nu se „practică”, ci se „primește” în dar.

Calea pe care Dumnezeu o alege pentru a ne umple de grația sa este aceea de a lua pe umeri neputința noastră, de a duce toată experiența noastră la mântuire.

Cu un cuvânt tehnic, strada este drumul crucii.

Încercați să reflectați: nici un filozof, niciodată, nu a învățat că incapabilii, handicapații, delincvenții erau materiale umane capabile de a realiza în ei înșiși perfecțiunea.

Nici o religie nu a plecat vreodată de la ideea acceptării slăbiciunii ca materie pentru transformarea spirituală.

Cele mai multe religii au învățat căi strâmte pentru ajungerea la perfecțiune.

Diferitele științe umane – mai mult decât efortul voinței – au făcut apel însă la abilitate și inteligență.

Proiectul baptezimal

„Drumul crucii” se realizează prin Botez.

Prin Botez, Isus coboară în slăbiciunea noastră, o ia pe umeri la fel ca noi și o duce până o transformă în mijloc de mântuire.

Vina nu mai este un blestem, nici

măcar o nenorocire ce trebuie uitată cât mai repede cu putință, pentru a reîncepe de la capăt o foaie albă. Este motivul pentru care Isus se implică. Este scopul acțiunii sale. El vrea să o transforme în ocazie de sfințenie.

Fericită vină!

Chiar și simbolic, în Botez se pogoară în profunzimea neputinței noastre (imersiunea în apă simbolizează pogorârea până la fund, până la moarte) și se iese afară plin de o altă viață.

Botezul este acțiunea lui Isus prin care el însuși se face una cu viața noastră - cuprinse și păcatele, cuprinsă și incapacitatea noastră - pentru a trăi pentru El, dinăuntru.

Sacramentul răbdării

S a c r a m e n t u l Spovedaniei nu este altceva decât o actualizare a Botezului, mijlocire făcută de intervenția lui Isus care caută să rezolve „acel” păcat.

Puțin câte puțin ne regăsim responsabili, ne simțim sub greutatea greșelilor cotidiene, obosiți

în creșterea noastră spirituală. Isus continuă să se solidarizeze cu noi chiar și în ocazii singulare. El nu ne lasă singuri în exprimarea voinței de a o lua de la capăt. Dacă se cere răbdare pentru a o lua de la capăt, este pentru că, în mod sigur, El nu se dă deoparte. De șaptezeci de ori câte șapte, în manieră explicită, cu intervenție exactă, este dispus să repete în noi oboseala de convertire.

Cum să te spovedești?

Se „dăruiesc” lui Isus păcatele pentru ca el să le lucreze, să le transforme după planul său. Nu singur: folosește mâinile noastre pentru a săvârși minunea. Folosește mica noastră implicare, El fiind în mâinile noastre pentru a le face mai abile.

Nu suntem noi cei care facem o bună spovedanie.

Este Isus care operează în noi sacramentul.

Dacă spovedania constă numai în faptul de a merge de atâtea ori până când confesorul este satisfăcut complet, majoritatea cazurilor ar merge în van.

Dacă spovedania este o schiță de direcții spirituale - unde se cere un confesor care iluminează și conduce - s-ar fi putut inventa ceva mai bun.

Spovedania este un sacrament, deci este o acțiune a lui Isus.

El este cel care se face responsabil.

De aceea trebuie să continuăm a avea încredere - de 70 de ori câte 7 - în această iertare eficace.

Mai lungă sau mai scurtă, plină sau nu de căderi, această „cale a crucii”, se știe, duce la Paradis.

Micuțul, slabul, copilul este în mod fatal tentat să înțeleagă autoritatea ca o putere despotică, căreia trebuie să-i plătești taxă. Mai lipsește ca să li se prezinte Dumnezeu ca un arbitru necontrolabil și spovedania ca și un reproș! Va fi o problemă să-i scoți apoi din cap că se merge la spovedanie nu pentru a se preda unui stăpân, ci pentru a primi de la un Tată ceea ce este necesar pentru a acoperi slăbiciunea proprie. Dacă mulți adulți nu se spovedesc este și pentru faptul că găsesc ritul spovedaniei umilitor.

DAR BISERICA CE ROST ARE?

Copilul nu are dificultate în a înțelege mijlocirea Bisericii în iertarea păcatelor. El este obișnuit să accepte că la mijloc sunt mereu cei mari.

Suntem noi, adulții care, din păcatul nostru, vrem să facem o chestiune personală.

Lucrul acesta nu ar fi de discutat în această broșură dacă ar fi vorba despre adulți, în general. În schimb, aici este vorba despre părinți. Părinților (credincioși) ținem să le spunem că și ei iartă păcatele, că și lor le-a fost dată puterea de a „lega și dezlega” greșelile copiilor lor, chiar dacă cu o putere diferită de cea a preotului.

Dumnezeu are nevoie de oameni

Numai Dumnezeu are puterea inefabilă de a transforma în bine ceea ce noi am făcut rău. Este mai puțin surprinzătoare creația tuturor lucrurilor din nimic decât puterea cu care El convertește moartea și păcatul.

Dar tocmai de aceea Dumnezeu vrea să-și asume viața noastră, pentru a o reintegra folosindu-se de fiecare om, și de toți bărbații, și de toate femeile, precum de un câmp în care el împlinește minunile sale.

Se folosește în particular de rugăciunea noastră ca și de o deschidere

prin care face să fluidizeze înăuntrul nostru omnipotența sa. „Nimeni nu este singur atunci când se pocăiește și cere iertare de la Domnul ...” Toată Biserica invocă această convertire.

O rugăciune infailibilă

Atunci când rugăciunea este formulată într-un rit sacramental, atunci Dumnezeu se obligă să o pună în aplicare așa cum a fost spusă. Sacramentul este o specie de instrument juridic pe care Dumnezeu este obligat să-l onoreze. Și ritul se împlinește cu ajutorul diferiților „miniștri” sau operatori. Confesorul are datoria de a interpreta bunăvoința generală a poporului lui Dumnezeu atunci când cere convertirea. Dacă în spatele formulei care este pronunțată nu ar fi intenția corpului eclezial, desigur că numai preotul de unul singur nu ar avea puterea de a opera acest sacrament.

De aceea i se spune „reconciliere”

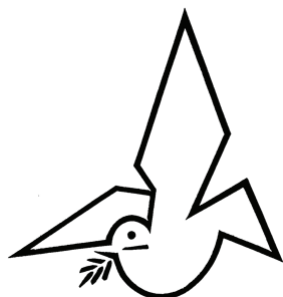
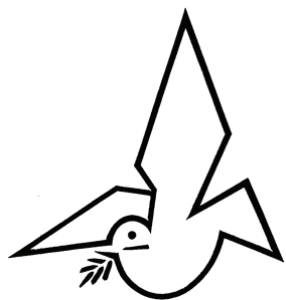
În spatele scurtului ritual purtat pe șoptite între penitent și confesor, există intervenția lui Dumnezeu și a Bisericii. Păcătosul este pus în mijlocul unui fluviu de puteri al cărui destinatar și este. Atunci când prin voința lui Dumnezeu, Biserica își asumă problema sa, se întâmplă că debitul se convertește în credit, păcatul în sfințenie. Toți oamenii care erau infectați de acel păcat singular sunt atrași în răsturnarea pozitivă și fac pace.

Ministerul părinților.

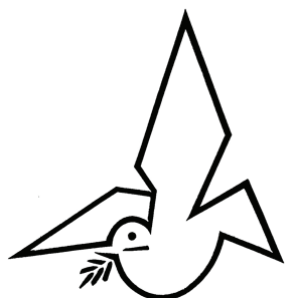
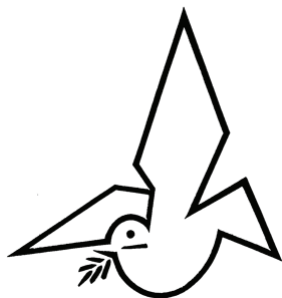
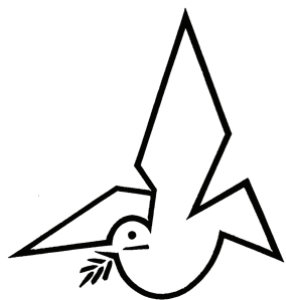
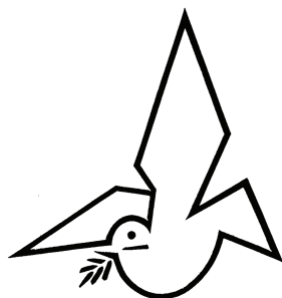
În relația lor cu copilul lor, alături de ministerul eclezial de a fi educatori, rugăciunea părinților are un rol binecunoscut. Pentru a ierta păcatele, Dumnezeu se servește de sfinți, se servește de alți penitenți, valorizează orice raport de mijlocire (Formula de iertare a preotului esteiar eu nevrednicul preot, prin puterea care mi s-a dat te iert și te dezleg...). Cu siguranță că Dumnezeu nu pune pe locul al doilea mijlocirile părinților.

**ÎNCERCAȚI SĂ REFLECTAȚI
ASUPRA ACESTEI SOBRE
INDICAȚII A CATEHISMULUI
EDUCATORILOR CREȘTINI:
„EDUCAȚIA ASUPRA
SENSULUI PĂCATULUI NU
ESTE DOAR PENTRU A
ÎNȚELEGE PĂCATUL
ÎN SINE ÎNSUȘI, CI CONDUCE
LA ÎNȚELEGEREA
CUM PRIETENIA CU
DUMNEZEU ȘI CU FRAȚII
ESTE ÎN CENTRUL
VIEȚII CREȘTINE”.
A CUNOAȘTE
PROPRIUL PĂCAT
AR FI O NENOROCIRE,
DACĂ, PRIN PĂCAT,
AM AJUNGE SĂ SPUNEM
NUMAI
CĂ NU SUNTEM LA
ÎNĂLȚIME.
LUCRUL CE CONTEAZĂ ESTE
ÎNȚELEGEREA DARULUI
ÎMPĂCĂRII.**

ÎN EXERCITAREA PROPRILOR FUNCTIUNI

26

Nu este întotdeauna oportun ca, odată cu ocazia primei spovedanii, părinții să facă cu el pregătirea pentru ritualul acestei taine. Copiii vor celebra pocăința împreună cu colegii de clasă. Poate că parohul îi invită în altă parte pentru o retragere spirituală, unde mulți adulți i-ar deranja.

Păcat, pentru că copilul ar fi orgolios de a fi fost un semn ce atrage atenția într-un moment atât de important.

Aceasta înseamnă că voi îl veți aștepta acasă cu gesturi concrete de sărbătoare. Pentru el această ocazie a fost obositoare. Un mic cadou, un dulce, o cină, adresarea de complimente și felicitări vor fi cu siguranță mult apreciate de el. Ar fi trist ca doar el singur să trăiască acest eveniment ce este oricum singular în viața sa.

Dar nu ar fi superfluu ca tu să-l încurajezi să frecventeze această taină. În ochii săi o încurajare de acest tip îi dă valoare. Și nu ar fi rău dacă, uneori, l-ai însoți în biserică pentru a face cu el examenul de conștiință, a recita cu el o rugăciune de durere, a face cu el o mică penitență sacramentală.

Și în aceste cazuri există o implicare pentru tine însuși: în timp ce el se mărturisește, tu invocă Spiritul Sfânt pentru a se pogori asupra lui pentru ca să fie eliberat de rău.

Vă indicăm această frumoasă rugăciune către Spiritul Sfânt:

O, Spirite Sfinte, creator veșnic,
pogoară și umple
acest credincios al tău.
Inima lui este opera Ta,
întărește-o cu plinătatea Ta.

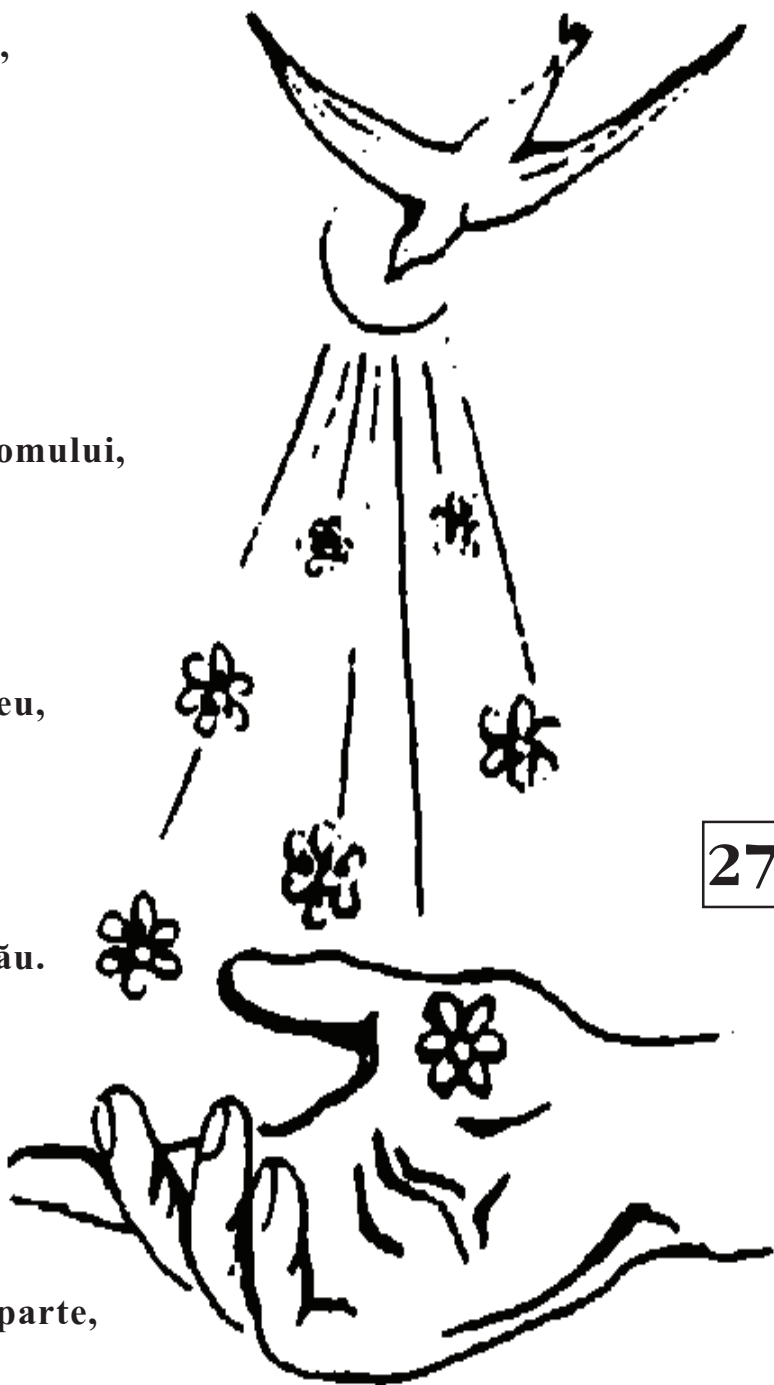
Te-am recunoscut ca Avocat
și nu Judecător.
Tu, care ești Dumnezeu dăruit omului,
ne consolezi ca și apa,
ca și căldura, ca și iubirea,
Tu care îndulcești inima.

Mângâierea mâinii lui Dumnezeu,
ultima atingere a Creatorului,
Tu ești împlinirea
promisiunii antice.
O, bogăție a celor șapte râuri,
fii inspirator al acestui fiu al Tău.

Fii lumină a voinței sale,
flacăra ce încălzește inima sa,
medicament pentru rănilor sale,
putere în bătăliile sale.

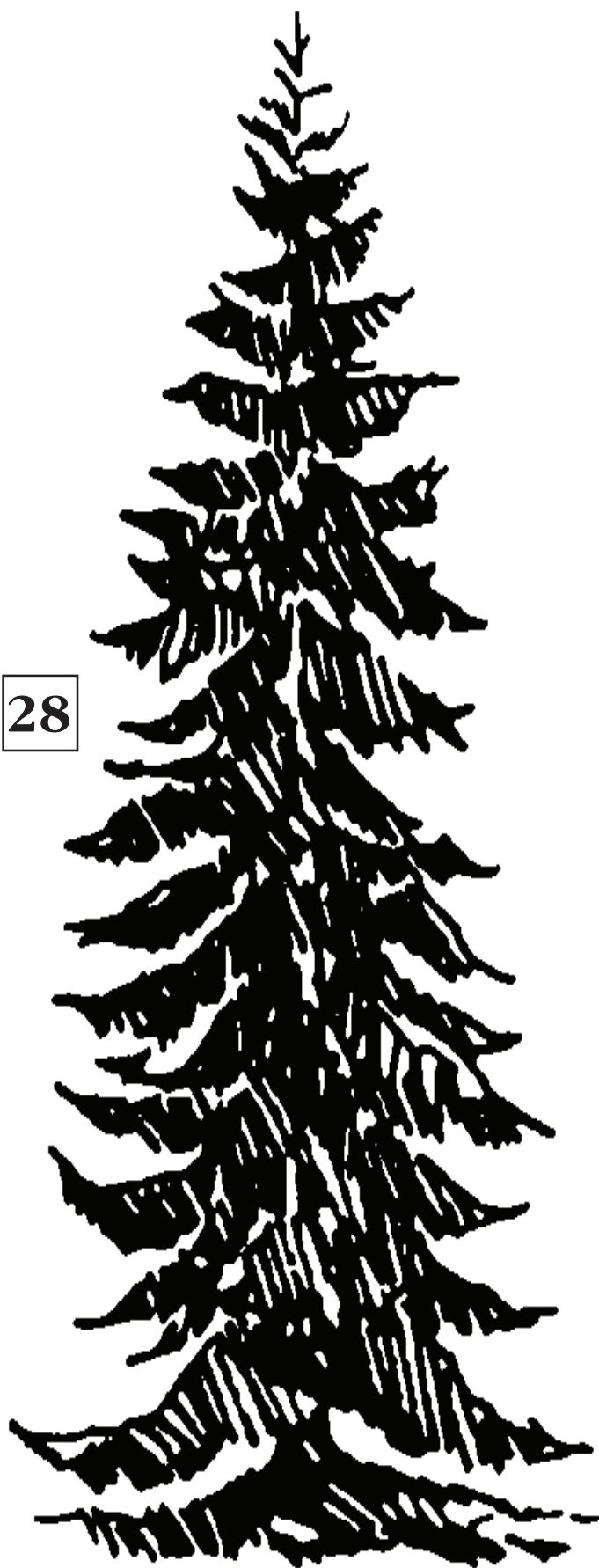
Alungă de la el răul cât mai departe,
apropie-i pacea.
Sub conducerea ta prevăzătoare
să reușească să scape din orice capcană.

Prin harul Tău
să-l înțeleagă pe Dumnezeu ca Tată.
Prin ochii Tăi
să-L contemple pe Fiul Său.
Tu, care ești Spiritul lor,
fii și Spiritul Său, în vecii vecilor
Amin.

RESURSELE VIETII

28

Un organism nu rămâne sănătos dacă este supus atacului așa numiților agenți patogeni. Este atacat de virus, se îndoiaie din cauza stresului, poate să primească boli adevărate. Organismul este sănătos nu atunci când este privat de aceste atacuri, ci atunci când este capabil să reziste sau să se refacă.

Îi vedeți pe cei care, de frica contaminării, se spală continuu pe mâini, iau mănuși și nu ating nimic și pe nimeni, umblă cu masca pe gură părând că în mintea lor nu se gândesc la nimic altceva decât la contaminare.

Acesta a fost un exemplu. Sănătatea spirituală se apără implicând-o și nu conservând-o. Noi suntem plini de resurse pentru o creștere continuă, în ciuda riscurilor.

O mică idee de moralitate

Nu credeți în ideea mortificării unei spiritualități imaginată ca o avariție: ascundem talantul sub pământ pentru a nu-l pierde, ne concentrăm asupra faptului de a nu greși niciodată.

Trebuie în schimb să avem convingerea că, în interiorul unor limite, păcatul este inevitabil. De aceea nu ar trebui să trăim cu obsesia păcatului. Imaginați-vă că creștinismul este filozofia prudenței cu orice preț, întotdeauna în apărare, așa cum este prevenirea bolilor.

Este sfânt cel care vrea să fie

Suntem în faza de învățare: este imposibil să evităm greșeala.

Nu este adevărat că plecăm de la o condiție optimă și că tot ceea ce ne rămâne de făcut este de a nu trece dincolo de inocența noastră. Să plecăm mai bine de la o condiție de slăbiciune și să nu ne mirăm dacă ne vom încurca în mod continuu în dificultăți. Să ne mirăm mai bine de lucrurile extraordinare pe care reușim să le facem.

Organismul nostru spiritual - prin darul Domnului - este astfel făcut încât putem să o luăm de la capăt și putem avea succese după insucces.

Rețineți că este, cu siguranță, generos, cast, primitor, senin, binevoitor, liniștit. Este dorința evanghelică „foame și sete de dreptate” ce face virtuos chiar și pe cel ce nu a fost ireproșabil.

Nu pentru meritul bunăvoinței sale, ci prin meritul Spiritului Sfânt care, din această bunăvoință, face un pretext pentru a intra în el cu darurile sale, pentru a-l face sfânt.

Resursele grației lui Dumnezeu

În Biserică ne recunoaștem păcatele și cerem iertare Domnului în multe moduri: un gând, o rugăciune, un gest de pace, un cuvânt, un surâs, o promisiune făcută cu sinceritate. Dacă noi nu îi iertăm pe alții și nu le cerem iertare, nici Tatăl nostru nu ne va ierta pe noi.

Sacramentele, plecând de la Botez, în particular cu Împărtășirea, corect înțeleasă și Penitența sacramentală sunt forțe reale care continuă să opereze în noi. Cu această forță a Sacramentelor noi reușim să fim mereu vii.

Părinții trebuie să cunoască această considerație ce trebuie să-i încurajeze: tot ceea ce fac pentru educarea copiilor nu sunt numai eforturile lor, ci în buna lor voință se inserează grația lui Dumnezeu, care acționează împreună cu ei. Și ei sunt forță de mântuire pentru cei mici ai lor.

29

**PENTRU CEI CARE VĂD NUMAI
PARTEA NEAGTIVĂ ÎN
COMPORTAMENTUL UMAN:**

*Dizgrația de a fi căzuți nu șterge
gloria de a fi mai înainte înălțați.*

Racine

Se poate ca
un laic
să continue
a crede că nu are
dreptul de a educa
în mod direct
copiii în religie.
Părintele creștin
trebuie să știe că
a primit de la Dumnezeu
puterea și mandatul
de a transmite credința.
Botezul, Mirungerea și
în particular Matrimoniul
îl fac să fie ministru,
adică
operator oficial
însărcinat să împlinească
misiunea educativă.
A nu transmite fiului
propria sa credință
înseamnă a nu practica
misiunea cu care
Dumnezeu l-a însărcinat.

PREGĂTEȘTE-TE PENTRU ÎNTREBĂRILE COPILULUI TĂU

Când trebuie să mă mai spovedesc?

Nu face din aceasta o chestiune de dată. Este bine să se spovedească cel puțin odată pe lună. Dar este important ca tu să te spovedești când simți nevoia de a îmbunătăți conduita ta, după un păcat pe care l-ai făcut.

Trebuie să mă spovedesc mereu la același preot?

Nu este necesar. Dar este bine ca tu să-ți alegi un confesor care să-ți devină prieten și să te cunoască mai bine.

Ce păcate trebuie mărturisite?

Nu cele pe care deja le-ai mărturisit. Este obligatoriu să spui păcatele grave și cele ușoare. Nu ești obligat să spui păcatele de care nu ești sigur că le-ai comis. Atunci când ești nesigur, ai face bine dacă ai întreba confesorul.

Pot să mă cuminec fără să mă mărturisesc?

Nu, dacă între cele două cuminecări ai făcut un păcat.

DUMNEZEU ESTE CEL CARE CÂȘTIGĂ MAI MULT

Dumnezeu ne iartă, dar noi adeseori, îl credem greu de mulțumit, ca și cum ar fi veșnic nesatisfăcut. Nu ținem cont de faptul că, prin iertare, cel care câștigă este El. Câștigă un fiu.

Noi avem o vedere atât de scurtă încât nu ne dăm seama cât ne este de necesar Dumnezeu. Ni se pare că putem trăi bine și fără El. Creatorul nostru este cel care nu poate trăi fără noi.

Toate parabolele evanghelice ce tratează iertarea conclud prin descrierea bucuriei Tatălui care poate să-și reîmbrățișeze fiul.

Nu se citește: sărbătoriți pentru că ați reușit să scăpați de pedeapsă, că nu puteați fi iertați și în schimb ați primit iertarea.

Se citește: Cerul sărbătorește, pentru că păcătosul convertit este bucuria lui Dumnezeu.

Avem siguranța de a nu fi numai tolerați, ci dimpotrivă, că suntem ajutați să fim ca și tezaure descoperite pe această insulă misterioasă care este Pământul.

Potrivit chipului lui Dumnezeu, trebuie să înveți și tu să fii, fără condiționări, favorabil fiului tău.

Nimeni nu este atât de nebun încât să poată să spună că propriul copil este cel mai bun și că trebuie să fie mereu scuzat și înțeles.

Un părinte se poate îngrijora și mânia pe el, dar niciodată nu ai dreptul să-l dezamăgești.

Nu te plânge că l-ai adus pe lume.

După ce ai făcut tot ce ai putut mai bine pentru a-l ajuta, îți rămâne dreptul de a-l apăra, chiar și înaintea lui Dumnezeu.

Viața fiului tău nu îți aparține ție, dar cea mai parte din viața ta îi aparține lui. Trebuie să-l ții aproape de tine. Trebuie să-l susții. Vrei să-l imiți pe Dumnezeu? Fă votul solemn că nu te vei lăsa niciodată cuprins de neîncredere sau de resemnare în neîmplinirile lui.

În fond și acesta este mesajul iertării creștine.

31

Fiii

din cartea "Profețul" de K. Gibran

Copiii voștri nu sunt ai voștri
Sunt fiii și fiicele dorinței pe care viața însăși le are.

Ei vin prin voi, dar nu de la voi,
și, cu toate că trăiesc cu voi, cu atât mai puțin nu vă aparțin.

Puteți să le oferiți dragostea voastră, dar nu gândurile voastre, pentru că ei au gândurile lor.

Puteți administra trupurile lor, dar nu sufletele lor, pentru că sufletele lor locuiesc în casa viitorului, pe care voi nici măcar în vis nu puteți să-l vizitați.

Puteți să încercați să fiți asemeni lor, dar nu-i puteți face să fie asemănători vouă, pentru că viața merge înainte și zăbovește asupra trecutului.

Voi sunteți arcurile din care fiii ca și săgeți vii sunt slobozite înainte.

Arcașul vede soldatul la orizont, și cu forță întinde arcul pentru ca săgețile să meargă rapid și departe.

Ținerea voastră în mâna Arcașului să fie cu bucurie; pentru că, așa cum iubește săgețile care zboară, așa iubește arcul ce stă locului.

--

Copilul știe că există răul:

ceea ce nu știe niciodată destul este că răul poate fi iertat.

Copilul știe să comită păcate:

dar nu știe niciodată destul că și păcatele pot fi convertite în bine.

Trebuie să învețe că slăbiciunea face parte din viață și a face față înfrângerilor este deja un mod de a învinge.

Dacă nu a învățat acestea, nu a învățat destul.

Cu ocazia primei spovedanii, stai aproape de fiul tău; este un pas decisiv, încât merită sprijinul tău. Acum el este chemat să facă experiența iertării în numele lui Dumnezeu.

--